

Almen kirkegården i Aalborgs midtby er ikke bare smuk og ikke bare et af meget få grønne områder i byen. En vandring dér åbner også for en enestående kulturarv. Stenenes historie er Aalborgs historie. Men dog først og fremmest den historie, der drejer sig om de mennesker, hvis navne står på stenen. I dette og de kommende numre vil vi læse enkelte af de mærkeligste gravsten og kommentere den fortælling, der fremgår af stenen selv.

Vi begynder på kirkegårdens nordøstligste del og går ind ved at åbne den smalle låge på hjørnet af Hasserisvej og Kirkegårdsvej. Når vi kommer ind holder vi til venstre; efter ca. 100 meter kommer den så på højre hånd. Skønt stenen øverst har et kors er den på ingen måde prangende. Under korset står pladen med de dødes navne. Stenens tekst er som følger: Øverst, på den lodrette korsarm står "JESU" – efterfulgt at teksten på den vandrette korsarm 2 linjer: "ja du kan det mage at jeg døden ej skal smage / du betalte syndens sold"

På gravpladen står:

**SOPHIE HENRIETTE KIERKEGAARD
F. GLAHN**

*14 MAI 1809 - 12 JUNI 1841 - 1. JUNI 1881

PETER CHRISTIAN KIERKEGAARD

* 6 JULI 1805 - 24 FEBRUAR 1888

GUD ER STØRRE END VORT HJERTE

POUL EGEDE KIERKEGAARD

* 27 MARTS 1842 - 28 FEBRUAR 1915

stenens fortælling

HANS JACOB HANSEN

En gravsten er altid nøgtern. Den giver konkrete, objektive oplysninger fra sig. Om sorger og glæder; du, kære læser, må selv vurdere, når du har læst det følgende.

Sophie Henriette – kaldet Jette – var syg en stor del af sit liv, i hvert fald fra 1847, altså næsten hele det 40-årige ægteskab med Peter Christian. I 1857 rejste parret fra Pedersborg på Vestsjælland, fordi manden var blevet udnævnt til biskop i Aalborg. Så vidt vides, opnåede Jette aldrig at se hele bispegården inde fra. Den lå, hvor nu Nordeas forladte hovedkvarter i Aalborg ligger, lige overfor Budolfi. Jette var sengeliggende, efter alt at dømme med en depression, muligvis med en form for fysisk lammelse. Parret får kun det ene barn.

Peter Christian er biskop til 1875. Han er meget afholdt i stiftet, også en modig mand. F.eks. modsætter han sig kraftigt et direktiv fra højere sted om at tvangs-døbe baptisters børn – at altså forældrene skal tvinges til at døbe børnene som spæde, hvor baptisterne jo netop går ind for voksendåb. Peter Christian Kierkegaard er også en kort tid kultusminister, minister for kirke- og skolevæsen. Det er i 1868. Han har ”opfundet” begrebet ”Folkekirke”, og han får gennemført loven om valgmenigheder.

Men den berømte Sørensen storebror slås også med sig selv. Han har lange, depressive anfald ind imellem. Især efter hans afgang som biskop i 1875 og Jettes død går det helt galt, og han ender sit liv med at skrive mærkelige, undskyldende breve. Undskyldningerne drejer sig om småting, oftest ligger de mange år tilbage. I forbindelse med hans afgang som biskop blev der foranstaltet en indsamling til ham i Aalborg Stift. Der indkom ca. 40.000 Rigsdaler. Halvdelen af pengene blev brugt til bygning af æresboligen i Grønnegangen, det, der nu er Villa Rosa og drives som hotel. Resten af pengene blev givet til velgørenhed. Jo, Peter Christian Kierkegaard var afholdt. Men han henlevede sine sidste år i totalt åndeligt mørke.

Og så er der sønnen. Pascal Michael Poul Egede Kierkegaard. Et navn, der nok kan tynde en mand til jorden. Opkaldt efter den franske filosof Blaise Pascal, efter sin farfar Michael Pedersen Kierkegaard, efter apostlen Paulus og efter Hans Egede, Grønlands apostel. Det skulle næsten gå galt. Og det gjorde det. Han bliver teolog, alle er enige om hans rige evner.

Han knytter sig i København til gruppen omkring I.P. Jacobsen, han drikker for meget. Poul bliver indlagt på sindssygehospitalet i Oringe. Sine sidste 35 år tilbringer han i Aalborg, han bliver en særling, der går rundt i gaderne og råber.

En gravsten ja. Ovenstående er en meget kort udgave af stenens fortælling. Og dog er der mere. Citatet fra ”Hil dig, Frelser og Forsoner”, salmebogens nr. 192.

Og den lille sætning ”Gud er større end vort hjerte”. Den findes i Det nye Testamente, 1. Johannes-brev. Sådan lyder det i sammenhæng: ”Kære børn, lad os ikke elske med ord eller tunge, men i gerning og sandhed. Deraf kan vi vide, at vi er af sandheden, og overfor Gud kan vi bringe vort hjerte til ro, hvad end vort hjerte fordømmer os for; thi Gud er større end vort hjerte og kender alt.” (1. Johs. 3,18-20).

